

gekomen, zoodat heel de school het wist. Eens zoover, was er geen tegenhouden aan — ze moesten het nu maar laten gaan. Natuurlijk wilde alleman mede doen en er bij zijn om Kerstavond te vieren. Voor Maantje zelf kreeg de geschiedenis een heel andere wending: het werd iets grootsch en hij kon de verzoeking niet weerstaan het in die richting te laten loopen, omdat zijn gezag er zoodanig door steeg, en omdat hij de hulp van een talrijke bende niet missen kon om zijn plan uit te werken. In zijne verbeelding groeide het ontwerp altijd breeder uit, kreeg vasteren vorm, maar meteen voorzag hij dat er veel voor noodig was, en elk het zijne zou moeten bijdragen. In den stal zou het donker zijn, er moest dus voor licht gezorgd worden, en elk zijn lantaarn medebrengen; de stal zonder meer was geen aardigheid, en armtierig voor een kerstfeest, maar met pinten en paleeren zou het een uitzicht krijgen.

Op den goeden wil en de hulpvaardigheid mocht Maantje rekenen: allen om ter meest waren ze bereid het mogelijke te doen: d'een beloofde keersen, d'ander goud- en zilverpapier, gekleurde linten, papieren bloemen, de noodige kleeven — alles zouden ze meesleuren wat bij eene kerstkribbe te pas komt. Maantje moest altijd maar vertellen hoe het worden zou, en in de verbeelding van al die knapen en meisjes ging het wonder aan 't groeien: 't stalleke van Bethlehem in stralend licht, met kleurig lint en lantaerntjes, de kribbe met den os en den ezel, de Koningen, de ster, de herders en de engelen. . . . Maantje had de gave van vertellen, zijne verbeelding kwam hem te hulp en hij was niet bang voor een leugentje, — zoodat hij zijne toehoorders in verrukking bracht, en zij het heele ding uitgebeeld zagen als op een schilderij. Maantje zelf stelde het zich voor als een glorieus vertoog, doch hij gerocht in moeilijkheid als hij dacht: hoe dat tafereel zou handelen in den tijd, hoe ze daar „staan” zouden? Er moest ook iets „gebeuren” meende hij. En toen kwam Doren Vos nog opsteken met die domme vraag: „Wat gaan we daar eigenlijk bij doen?” Ja, dat was het! Daar had Maantje alreeds zijn hoofd op gebroken, lang voordat die nuchtere kwibus die vraag stelde, doch hij kon het niet vinden. Liedjes zingen? maar dat hadden ze al gedaan op hun ronde, en een liedje is gauw uitgezongen. Voor geen goed ter wereld zou hij zich tegenover de jongens verlegen toonen — zijne fantasie had hem nog nooit in den steek gelaten, en zeker moest en zou er iets op gevonden worden; voorloopig dus maar den schijn aannemen, en doen alsof hij eene verrassing gereed hield.

„Gij zult het zien effen aan, gasten” verklaarde hij stoutweg, en daarmee mochten ze het doen.

Die Mane was een eerste klepper, — zij waren gerustgesteld, en de verwachting er te hooger door gespannen. Hij leidde verder de zaak als een hoofdman, gewoon te bevelen en orde te houden, juist gelijk ze 's zomers in bende verre tochten ondernamen met den hoepel, of er op uit-